

WYROK TRYBUNAŁU (czwarta izba)

z dnia 17 kwietnia 2008 r.*

W sprawie C-456/06

mającej za przedmiot wniosek o wydanie, na podstawie art. 234 WE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez Bundesgerichtshof (Niemcy) postanowieniem z dnia 5 października 2006 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 16 listopada 2006 r., w postępowaniu:

Peek & Cloppenburg KG

przeciwko

Cassina SpA,

TRYBUNAŁ (czwarta izba),

w składzie: K. Lenaerts, prezes izby, G. Arestis, R. Silva de Lapuerta, E. Juhász i J. Malenovský (sprawozdawca), sędziowie,

* Język postępowania: niemiecki.

rzecznik generalny: E. Sharpston,
sekretarz: M.A. Gaudissart, kierownik wydziału,

uwzględniając procedurę pisemną i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 15 listopada 2007 r.,

rozważywszy uwagi przedstawione:

— w imieniu Peek & Cloppenburg KG, przez A. Aulera, Rechtsanwalt,

— w imieniu Cassina SpA, przez A. Bocka, Rechtsanwalt,

— w imieniu rządu polskiego, przez E. Ośniecką-Tamecką, działającą w charakterze pełnomocnika,

— w imieniu Komisji Wspólnot Europejskich, przez H. Krämera oraz W. Wilsa, działających w charakterze pełnomocników,

po zapoznaniu się z opinią rzecznika generalnego na posiedzeniu w dniu 17 stycznia 2008 r.,

wydaje następujący

Wyrok

- 1 Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym dotyczy wykładni art. 4 ust. 1 dyrektywy 2001/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 maja 2001 r. w sprawie harmonizacji niektórych aspektów praw autorskich i pokrewnych w społeczeństwie informacyjnym (Dz.U. L 167, s. 10).

- 2 Wniosek ten złożony został w ramach sporu między Peek & Cloppenburg KG (zwaną dalej „Peek & Cloppenburg”) a Cassina SpA (zwaną dalej „Cassiną”) dotyczącego udostępnienia publiczności oraz wystawienia na widok publiczny mebli, które — zdaniem Cassiny — narusza jej wyłączne prawo do rozpowszechniania.

Ramy prawne

Uregulowania międzynarodowe

- 3 Traktat Światowej Organizacji Własności Intelektualnej (WIPO) o prawie autorskim (zwany dalej „TPA”) oraz Traktat WIPO o artystycznych wykonaniach i fonogramach (zwany dalej „TAWF”), przyjęte w Genewie w dniu 20 grudnia 1996 r., zatwierdzone zostały w imieniu Wspólnoty decyzją Rady 2000/278/WE z dnia 16 marca 2000 r. (Dz.U. L 89, 6).

- 4 Artykuł 6 TPA, zatytułowany „Prawo wprowadzania do obrotu” [prawo do rozpowszechniania], stanowi:

„1. Autorom utworów literackich i artystycznych przysługuje wyłączne prawo zezwalania na publiczne udostępnianie oryginału i zwielokrotnionych egzemplarzy utworów drogą sprzedaży lub innej formy przeniesienia własności.

2. Niniejszy Traktat nie ogranicza swobody Umawiających się Stron określenia ewentualnych warunków, w których następuje wyczerpanie prawa, o którym mowa w ustępie 1, po dokonanej za zezwoleniem autora, pierwszej sprzedaży lub innej formy przeniesienia własności oryginału lub zwielokrotnionego egzemplarza utworu”.

- 5 Artykuł 8 TAWF, zatytułowany „Prawo wprowadzenia do obrotu” [prawo do rozpowszechniania], przyznaje artystom wykonawcom wyłączne prawo zezwalania na publiczne udostępnianie oryginału i zwielokrotnionych egzemplarzy artystycznych wykonań utrwalonych na fonogramach drogą sprzedaży lub innej formy przeniesienia własności.

- 6 Artykuł 12 TAWF przewiduje analogiczne prawo na rzecz producentów fonogramów.

Uregulowania wspólnotowe

- 7 Dziewiąty, dziesiąty, jedenasty, piętnasty i dwudziesty ósmy motyw dyrektywy 2001/29 stanowią:

„(9) Wszelka harmonizacja praw autorskich i pokrewnych opiera się na wysokim poziomie ochrony, odkąd [jako że] prawa te mają zasadnicze znaczenie dla twórczości intelektualnej. Ich ochrona zapewnia utrzymanie i rozwój kreatywności w interesie autorów, artystów wykonawców, producentów, konsumentów, kultury i gospodarki, jak również szerokiej publiczności. [...]

(10) Autorzy i artyści wykonawcy, aby móc kontynuować swoją twórczą i artystyczną pracę, muszą otrzymywać stosowne wynagrodzenie za korzystanie z ich utworów, tak samo jak producenci, aby móc finansować tę pracę. [...]

(11) Skuteczny i ścisły system ochrony praw autorskich i pokrewnych jest jednym z głównych sposobów zapewniających powstawanie twórczości kulturalnej w Europie i uzyskanie niezbędnych środków oraz zachowanie niezależności i godności dla twórców i artystów wykonawców.

[...]

(15) Konferencja Dyplomatyczna, która odbyła się w grudniu 1996 r. pod patronatem Światowej Organizacji Własności Intelektualnej (WIPO), doprowadziła do przyjęcia dwóch nowych traktatów, [TPA] i [TAWF][...]. Niniejsza dyrektywa również zmierza do wdrożenia niektórych z tych nowych zobowiązań międzynarodowych.

[...]

(28) Ochrona prawa autorskiego na mocy niniejszej dyrektywy obejmuje wyłączone prawo do kontrolowania dystrybucji utworu w postaci materialnego nośnika. Pierwsza sprzedaż na obszarze Wspólnoty oryginału utworu lub jego kopii przez podmiot praw autorskich lub za jego zezwoleniem wyczerpuje całkowicie prawo do kontrolowania odprzedaży tego przedmiotu na obszarze Wspólnoty. [...]"

8 Artykuł 4 tej dyrektywy, zatytułowany „Prawo do rozpowszechniania”, stanowi:

„1. Państwa członkowskie powinny przewidzieć dla autorów wyłączone prawo do zezwalania lub zabrania jakiegokolwiek formy publicznego rozpowszechniania oryginału swoich utworów lub ich kopii w drodze sprzedaży lub w inny sposób.

2. Prawo do rozpowszechniania na obszarze Wspólnoty oryginału lub kopii danego utworu wyczerpuje się tylko w przypadku pierwszej sprzedaży danego przedmiotu lub innego przeniesienia własności na obszarze Wspólnoty przez podmiot praw autorskich lub za jego zezwoleniem”.

- 9 Zgodnie z art. 1 ust. 1 i 2 dyrektywy Rady 92/100/EWG z dnia 19 listopada 1992 r. w sprawie prawa najmu i użyczenia oraz niektórych praw pokrewnych prawu autorskiemu w zakresie własności intelektualnej (Dz.U. L 346, s. 61):

„1. Zgodnie z przepisami niniejszego rozdziału państwa członkowskie ustanawiają, z zastrzeżeniem art. 5, prawo zezwalające lub zakazujące najmu i użyczenia oryginałów i egzemplarzy powielonych utworów chronionych prawem autorskim [...]

2. Do celów niniejszej dyrektywy »najem« oznacza ograniczone czasowo przekazanie do korzystania w celach bezpośrednio lub pośrednio gospodarczych lub handlowych”.

- 10 Zgodnie z art. 9 ust. 1 dyrektywy 92/100, „państwa członkowskie ustanawiają [na rzecz wykonawców, producentów fonogramów, producentów pierwszego zapisu filmów, organizacji nadawczych] wyłączne prawo udostępniania tych przedmiotów ochrony i ich kopii w drodze sprzedaży lub w inny sposób (zwane dalej »prawem do rozpowszechniania«)”.

- 11 Dyrektywa 92/100 została uchylona dyrektywą 2006/115/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. w sprawie prawa najmu i użyczenia oraz niektórych praw pokrewnych prawu autorskiemu w zakresie własności intelektualnej (Dz.U. L 376, s. 28). Ostatnia z tych dyrektyw w sposób analogiczny formułuje postanowienia zawarte w wymienionych wyżej przepisach dyrektywy 92/100.

Uregulowania krajowe

- ¹² Artykuł 15 ust. 1 Urheberrechtsgesetz (ustawy o prawie autorskim) z dnia 9 września 1965 r. (BGBl. 1965 I, s. 1273), stanowi:

„Twórcy przysługuje wyłączne prawo korzystania z jego utworu w postaci materialnej. Prawo to obejmuje w szczególności:

[...],

prawo do rozpowszechniania (artykuł 17),

[...]”.

- ¹³ Artykuł 17 ust. 1 tej ustawy stanowi:

„Prawo do rozpowszechniania polega na prawie oferowania publiczności lub wprowadzenia na rynek oryginału lub zwielokrotnionych egzemplarzy utworu”.

Postępowanie przed sądem krajowym i pytania prejudycjalne

- ¹⁴ Cassina jest producentem siedzeń. Jej kolekcja obejmuje meble wytwarzane według projektu Charlesa-Édouarda Jeannereta, zwanego Le Corbusier. Wśród mebli tych

znajdują się fotele i kanapy serii LC 2 i LC 3, a także zestawy stołowe LC 10-P. Cassina zawarła umowę licencyjną na wytwarzanie i sprzedaż tych mebli.

- 15 Peek & Cloppenburg prowadzi w całych Niemczech sklepy z odzieżą damską i męską. W jednym ze swoich sklepów urządziła ona kącik wypoczynkowy dla klientów, wyposażony w fotele i kanapy serii LC 2 i LC 3 oraz ławę z zestawu stołowego LC 10-P. W witrynie sklepu swojej spółki zależnej Peek & Cloppenburg umieściła fotel serii LC 2 w celach dekoracyjnych. Meble te nie pochodzą od Cassiny, lecz zostały one wykonane bez jej zgody przez przedsiębiorstwo z siedzibą w Bolonii (Włochy). Sąd krajowy twierdzi, że meble takie nie korzystały w owym czasie z żadnej ochrony na podstawie prawa autorskiego w państwie członkowskim ich wytworzenia.
- 16 Stwierdzając, że Peek & Cloppenburg naruszyła przysługujące jej prawa, Cassina pozwała tę spółkę przed Landgericht Frankfurt domagając się nakazania jej zaprzestania tych działań i przekazania Cassinie stosownych informacji, w szczególności odnośnie do kanałów dystrybucji tych mebli. Ponadto Cassina zażądała zapłaty przez Peek & Cloppenburg odszkodowania wraz z odsetkami.
- 17 W związku z tym, że Landgericht Frankfurt uwzględnił żądania Cassiny, a sąd odwoławczy zasadniczo utrzymał w mocy orzeczenie wydane w pierwszej instancji, Peek & Cloppenburg wniosła rewizję przed Bundesgerichtshof.
- 18 Sąd ten wskazuje, że skoro Cassinie przysługuje wyłączne prawo do rozpowszechniania w rozumieniu art. 17 niemieckiej ustawy o prawie autorskim z dnia 9 września 1965 r., rozstrzygnięcie w przedmiocie rewizji zależało będzie od tego, czy wymienione wyżej działania Peek & Cloppenburg naruszają to prawo.

- 19 W ocenie tego sądu do rozpowszechniania dochodzi zwykle wtedy, gdy oryginał utworu lub jego kopie przenoszone są z wewnętrznej sfery przedsiębiorstwa do odbiorców w drodze przeniesienia własności lub posiadania, przy czym przeniesienie posiadania na jedynie ograniczony czas może okazać się w tym względzie wystarczające. Powstaje jednak pytanie, czy za publiczne rozpowszechnianie w inny sposób niż w drodze sprzedaży w rozumieniu art. 4 ust. 1 dyrektywy 2001/29 należy również uznać działanie polegające na umożliwianiu publiczności dostępu do chronionych prawem autorskim reprodukcji, bez przeniesienia ich własności lub posiadania, a zatem bez przejścia prawa do rozporządzania nimi, w sytuacji, gdy reprodukcje te umieszczone zostały, jak w niniejszej sprawie, w punktach sprzedaży, po to po prostu, by klienci mogli z nich korzystać.
- 20 Bundesgerichtshof zastanawia się ponadto, czy samo wystawienie reprodukcji utworu w witrynie sklepu, bez umożliwienia dostępu do niej w celach użytkowych, również stanowi formę publicznego rozpowszechniania w rozumieniu tego przepisu.
- 21 Ponadto powstaje, jego zdaniem, pytanie, czy wymogi ochrony swobody przepływu towarów, o których mowa w art. 28 i 30 WE, nie ograniczają w okolicznościach zaistniałych w sprawie głównej, wykonywania tego prawa do rozpowszechniania.
- 22 W związku z tym Bundesgerichtshof postanowił zawiesić postępowanie i zwrócić się do Trybunału z następującymi pytaniami prejudycjalnymi:
- „1) a) Czy w przypadku umożliwienia osobom trzecim korzystania z utworów chronionych prawem autorskim, jeżeli z odstąpieniem korzystania nie

jest związane przeniesienie rzeczywistej możliwości rozporządzania utworami, można mówić o jakiegokolwiek formie publicznego rozpowszechniania w inny sposób [niż w drodze sprzedaży] w rozumieniu art. 4 ust. 1 dyrektywy 2001/29 [...]?

- b) Czy rozpowszechnianie zgodnie z art. 4 ust. 1 dyrektywy 2001/29 występuje również, jeżeli utwory chronione prawem autorskim są pokazywane publicznie, bez przyznania osobom trzecim możliwości korzystania z tych utworów?

2) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej:

Czy w powyższych przypadkach ochrona swobodnego przepływu towarów może stać na przeszkodzie korzystaniu z prawa do rozpowszechniania, jeżeli przedstawiane utwory nie są chronione prawem autorskim w państwie członkowskim, w którym zostały wyprodukowane i wprowadzone do obrotu?”

W przedmiocie wniosku o ponowne otwarcie procedury ustnej

- ²³ Pismem, które wpłynęło do Trybunału w dniu 7 marca 2008 r. Cassina wniosła o otwarcie procedury ustnej na nowo, na podstawie art. 61 regulaminu Trybunału, w związku z wydaniem przez rzecznik generalną opinii w sprawie. Cassina podnosi w szczególności, że rzecznik generalna oparła swoją opinię na licznych błędnych twierdzeniach, że opinia sprzeczna jest z orzecznictwem Trybunału oraz że nie uwzględnia ona wszystkich mających znaczenie dla sprawy okoliczności. Cassina chciała zatem przedstawić Trybunałowi dodatkowe informacje.

- 24 W tej kwestii należy przypomnieć, że ani statut Trybunału, ani jego regulamin nie przewidują możliwości przedstawiania przez strony uwag w odpowiedzi na opinię rzecznika generalnego (zob. w szczególności wyrok z dnia 30 marca 2006 r. w sprawie C-259/04 Emanuel, Zb. Orz. s. I-3089, pkt 15).
- 25 Trybunał może oczywiście, z urzędu, na wniosek rzecznika generalnego lub na wniosek stron, postanowić o ponownym otwarciu procedury ustnej, zgodnie z art. 61 regulaminu, jeśli uzna, że sprawa nie została dostatecznie wyjaśniona lub że należy ją rozstrzygnąć w oparciu o argument, który nie był przedmiotem wypowiedzi stron (zob. w szczególności wyrok z dnia 13 listopada 2003 r. w sprawie C-209/01 Schilling i Fleck-Schilling, Rec. s. I-13389, pkt 19, a także wyrok z dnia 17 czerwca 2004 r. w sprawie C-30/02 Recheio — Cash & Carry, Zb.Orz. s. I-6051, pkt 12).
- 26 W niniejszej sprawie Trybunał, po wysłuchaniu rzecznika generalnego, jest zdania, że dysponuje wszelkimi danymi koniecznymi do wydania rozstrzygnięcia.
- 27 Dlatego też nie ma potrzeby otwierania procedury ustnej na nowo.

W przedmiocie pytań prejudycjalnych

W przedmiocie pytania pierwszego lit. a) i b)

- 28 Poprzez swoje pierwsze pytanie lit. a) i b) sąd krajowy zapytuje zasadniczo, czy pojęcie publicznego rozpowszechniania w inny sposób niż w drodze sprzedaży oryginału lub

kopii dzieła w rozumieniu art. 4 ust. 1 dyrektywy 2001/29 należy rozumieć w ten sposób, że obejmuje ono z jednej strony umożliwienie publiczności korzystania z reprodukcji utworów chronionych prawem autorskim, w sytuacji gdy przeniesienie prawa do korzystania nie wymaga przeniesienia własności, a z drugiej strony wystawianie tych reprodukcji na widok publiczny nawet bez umożliwienia korzystania z nich.

29 Ani art. 4 ust. 1 dyrektywy 2001/29, ani żaden inny jej przepis nie zawierają dostatecznie precyzyjnego wyjaśnienia pojęcia publicznego rozpowszechniania utworu chronionego prawem autorskim. Zostało ono natomiast bliżej wyjaśnione w traktatach TPA i TAWF.

30 W tym miejscu należy przypomnieć, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem, przepisy prawa wspólnotowego należy, o ile to możliwe, interpretować w świetle prawa międzynarodowego, w szczególności jeśli są to przepisy, które mają właśnie na celu wprowadzenie w życie umowy międzynarodowej zawartej przez Wspólnotę (zob. zwłaszcza wyrok z dnia 14 lipca 1998 r. w sprawie C-341/95 Bettati, Rec. s. I-4355, pkt 20 i wyrok z dnia 7 grudnia 2006 r. w sprawie C-306/05 SGAE, Zb.Orz. s. I-11519, pkt 35).

31 Bezsporne jest, że, jak wynika z motywu piętnastego dyrektywy 2001/29, ma ona na celu wdrożenie wspólnotowego planu zastosowania się do zobowiązań podjętych przez Wspólnotę na podstawie traktatów TPA i TAWF. W związku z tym pojęcie rozpowszechniania zawarte w art. 4 ust. 1 tej dyrektywy należy interpretować, na tyle, na ile jest to możliwe, w świetle definicji zawartych w tych traktatach.

32 TPA definiuje w art. 6 ust. 1 pojęcie prawa do wprowadzenia do obrotu [rozpowszechniania] przysługującego twórcom dzieł literackich jako wyłączne prawo zezwalania

na publiczne udostępnianie oryginału i zwielokrotnionych egzemplarzy utworów drogą sprzedaży lub „innej formy przeniesienia własności”. Ponadto art. 8 i 12 TAWF w ten sam sposób definiują prawo do wprowadzenia do obrotu [rozpowszechniania] przysługujące artystom wykonawcom i producentom fonogramów. Zatem w stosownych traktatach międzynarodowych pojęcie wprowadzenia do obrotu [rozpowszechniania] związane jest wyłącznie z przeniesieniem własności.

33 Jako że przepis art. 4 ust. 1 dyrektywy 2001/29 mówi w tym kontekście o rozpowszechnianiu „w drodze sprzedaży lub w inny sposób”, pojęcie to należy interpretować, zgodnie z tymi traktatami, jako formę wprowadzenia do obrotu [rozpowszechniania], która powinna wymagać przeniesienia własności.

34 Wniosek taki nasuwa się także na podstawie interpretacji stosownych przepisów odnoszących się do wyczerpania prawa do wprowadzenia do obrotu [rozpowszechniania] w TPA oraz w dyrektywie 2001/29. Mowa jest o nim w art. 6 ust. 2 TPA, który wiąże je z tymi samymi działaniami, o których mowa w ust. 1 tego artykułu. Oba ustępy art. 6 TPA tworzą zatem całość, którą należy interpretować łącznie. Oba te przepisy dotyczą *expressis verbis* działań wymagających przeniesienia własności.

35 Ustępy 1 i 2 art. 4 dyrektywy 2001/29 rządzą się tą samą logiką, co art. 6 TPA, a ich celem jest wprowadzenie tego artykułu traktatu w życie. Podobnie jak art. 6 ust. 2 TPA, również art. 4 ust. 2 tej dyrektywy przewiduje wyczerpanie prawa do rozpowszechniania oryginału lub kopii utworu w przypadku pierwszej sprzedaży lub innego pierwszego przeniesienia własności tego przedmiotu. Z uwagi na to, że art. 4 stanowi transpozycję art. 6 TPA i że tenże artykuł 4 należy interpretować, podobnie, jak art. 6 TPA, w całości, określenie „inne” występujące w art. 4 ust. 1 dyrektywy 2001/29 należy interpretować zgodnie ze znaczeniem nadanym mu w ust. 2 tego artykułu, czyli jako wymagające przeniesienia własności.

36 Z powyższego wynika, że pojęciem publicznego rozpowszechniania w inny sposób niż w drodze sprzedaży oryginału utworu lub jego kopii w rozumieniu art. 4 ust. 1 dyrektywy 2001/29 objęte są jedynie działania wymagające przeniesienia własności tego przedmiotu. Tymczasem, zgodnie z informacjami przedstawionymi przez sąd krajowy, zdecydowanie nie można tego powiedzieć o działaniach występujących w sprawie głównej.

37 Należy podkreślić, że — wbrew twierdzeniom Cassiny — jej argumenty nie znajdują potwierdzenia w dziewiątym, dziesiątym, i jedenastym motywie dyrektywy 2001/29, zgodnie z którymi harmonizacja prawa autorskiego powinna opierać się na wysokim poziomie ochrony, twórcy powinni otrzymywać stosowne wynagrodzenie za korzystanie z ich utworów, a system ochrony praw autorskich powinien być skuteczny i rygorystyczny.

38 W istocie ochrona ta może zostać wdrożona jedynie w ramach uregulowań wydanych przez prawodawcę wspólnotowego. Dlatego nie jest zadaniem Trybunału ustanawianie na rzecz twórców nowych praw, które nie zostały przewidziane dyrektywą 2001/29, rozszerzając w ten sposób zakres pojęcia rozpowszechniania oryginału utworu lub jego kopii poza granice znaczeniowe, jakie nadał mu prawodawca wspólnotowy.

39 To prawodawca ten powinien w razie potrzeby zmienić wspólnotowe zasady ochrony własności intelektualnej, jeśli dojdzie do przekonania, że obowiązujące uregulowania nie gwarantują ochrony twórców na wystarczająco wysokim poziomie i że takie korzystanie z utworu, jak to, którego dotyczy postępowanie główne, należy uzależnić od zgody twórcy.

40 Z tych samych względów nie można zgodzić się z twierdzeniem Cassiny, iż pojęcie rozpowszechniania oryginału utworu lub jego kopii należy poddać szerokiej wykładni, z tego względu, że naganność działań występujących w sprawie głównej polega na tym, iż podmiot prawa autorskiego nie otrzymał żadnego wynagrodzenia z tytułu korzystania z kopii swojego utworu, chronionego w ustawodawstwie państwa członkowskiego, w którym kopie te są wykorzystywane.

41 Dlatego też, w odpowiedzi na pierwsze pytanie prejudycjalne należy stwierdzić, że pojęcie publicznego rozpowszechniania w inny sposób niż w drodze sprzedaży oryginału utworu lub jego kopii w rozumieniu art. 4 ust. 1 dyrektywy 2001/29, odnosi się wyłącznie do przeniesienia własności tego przedmiotu. W konsekwencji, ani samo umożliwienie publiczności korzystania z reprodukcji utworu chronionego prawem autorskim, ani sam fakt wystawienia tych reprodukcji na widok publiczny, bez umożliwienia korzystania z nich, nie stanowi takiej formy rozpowszechniania.

W przedmiocie pytania drugiego

42 Z uwagi na to, że odpowiedź na pytanie pierwsze jest przecząca, nie ma potrzeby udzielania odpowiedzi na pytanie drugie.

W przedmiocie kosztów

43 Dla stron postępowania przed sądem krajowym niniejsze postępowanie ma charakter incydentalny, dotyczy bowiem kwestii podniesionej przed tym sądem, do niego zatem należy rozstrzygnięcie o kosztach. Koszty poniesione w związku z przedstawieniem uwag Trybunałowi, inne niż poniesione przez strony postępowania przed sądem krajowym, nie podlegają zwrotowi.

Z powyższych względów Trybunał (czwarta izba) orzeka, co następuje:

Pojęcie publicznego rozpowszechniania w inny sposób niż w drodze sprzedaży oryginału utworu lub jego kopii w rozumieniu art. 4 ust. 1 dyrektywy 2001/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 maja 2001 r. w sprawie harmonizacji niektórych aspektów praw autorskich i pokrewnych w społeczeństwie informacyjnym odnosi się wyłącznie do przeniesienia własności tego przedmiotu. W konsekwencji, ani samo umożliwienie publiczności korzystania z reprodukcji utworu chronionego prawem autorskim, ani sam fakt wystawienia tych reprodukcji na widok publiczny, bez umożliwienia korzystania z nich, nie stanowi takiej formy rozpowszechniania.

Podpisy